

Johan Philipson (V):

Man må i hvert fald indrømme SF én ting, at de efterhånden mestrer gentagelsens kunst næsten til fuldkommenhed. Når jeg sammenligner dette forslag med tidligere forslag, så konstaterer jeg, at de har været i stand til at skrive lidt smukkere om bevaringen af de hidtidige arbejdsformidlingskontorer, idet man nævner at de skal være ekspertorgan for fagforeninger osv. Det er altsammen ganske uvæsentlige ting efter min og venstres opfattelse. Vi er imod forslaget. Vi mener, det er urationelt, at der er to former for arbejdsformidling. Vi mener endvidere, at arbejdsformidlingen principielt bør være offentlig og neutral. Hvis det skulle blive anderledes, så får vi jo den virkning, at vi deler de arbejdssøgende i to kategorier: dem, som alle gerne vil have, og dem, som af en eller anden, måske tilfældig, grund hører til de svagest stillede i øjeblikket, og som vil blive skubbet ud af arbejdsmarkedet.

Forslaget er endvidere efter min opfattelse aldeles uegnet med hensyn til de opgaver, der er tiltænkt arbejdsformidlingen i de kommende år, også de opgaver, som for så vidt er fastlagt, idet folketinget har vedtaget den sociale bistandslov.

Jeg skal nøjes med til sidst med formandens tilladelse at citere et enkelt afsnit af et notat, dateret den 29. november 1973. Det drejer sig om en redegørelse vedrørende samarbejdet mellem den offentlige arbejdsformidling og de sociale myndigheder efter bistandsloven, udarbejdet af nogle embedsmænd i de to ministerier. Jeg skal bare i spredt fægtning nævne overskrifterne over kapitlerne: „Et vist fælles klientel“. „Nødvendigheden af et samarbejde“. „Lovregler om samarbejdet mellem de sociale myndigheder og den offentlige arbejdsformidling.“ „Regler om fortrinsadgang til visse beskæftigelser“. „Bistand med erhvervsmæssigt sigte.“ Til allersidst vil jeg citere de sidste sætninger i notatet, som jeg er meget enig i:

„Såfremt arbejdsformidlingen ikke udrustes til at varetage de opgaver, til hvilke de sociale myndigheder vil anmode om bistand, vil det i givet fald medføre, at tilbageførelsen af en del af det sociale klientel til arbejdsmarkedet ikke vil kunne gennemføres.“

Så mange var ordene. Afvisning.

Bay (FP):

Det første punkt i SF's forslag til folketingsbeslutning kan vi fra fremskridtspartiet helt og fuldt gå ind for, som det står. Men når vi så begynder at læse bemærkningerne til forslaget, så får vi straks kuldegysninger, for så viser det sig jo, at det er hensigten, ligesom det var sidste gang, at man skal beholde alle eksperterne. Og eksperter, det er nogle, man har fået vel mange af her i dette land. Og hvis vi ser på disse eksperters arbejdsområde og spørger, hvad det så er, de er mest eksperter i, har jeg fundet ud af, at dér, hvor deres ekspertise vises klarest og tydeligst, er, når de skal spise brødet ud af munden på de praktiske. Det er de i hvert fald meget dygtige til og derfor kan vi overhovedet ikke medvirke til dette forslag. Vi vil gå ind for det første punkt, men uden alle de krumspring for at bevare de statsansatte.

Jeg skal nævne de forskellige punkter under 2.: urimelig lang befordringstid fra bopæl til arbejdsplads. Der er ingen eller kun få i dette land, der har med det at gøre — navnlig hvis fagforeningerne får arbejdsformidlingen igen, — der vil gennemføre noget urimeligt her, så derfor behøver man ikke at lovgive om det. Bopælsflytning behøver man heller ikke at lovgive om, for der er endnu ingen, der har tvunget folk med familie til at flytte et andet sted hen; det er kun, hvor de selv er gået ind for det, i overenskomster med det offentlige eller lignende, at forflytning kan ske, så det behøver vi stadig væk ikke at lovgive om. Hvis vi gjorde det, kunne vi måske komme til at fastlåse den mulighed, unge mennesker har og stadig væk bør have, for at komme hen og se andre skikke og andre steder — hvor de har meget let ved bopælsflytning, og hvor de har muligheder for at flytte tilbage igen uden større besvær.

Arbejdstiden mellem kl. 20 og kl. 05 er der heller ingen grund til at lovgive om, det har overenskomsterne imellem parterne hidtil klaret ganske udmærket.

Med hensyn til mindre betaling osv. under punkt d) er svaret igen, at hvis fagforeningerne igen får arbejdsformidlingen, behøver man ikke at løbe nogen risiko her. De kunne måske oven i købet siges at køre efter et lovlig stift forhold. Men medvirke til at lov-